

Beeld/spraak

Herman RICOUR / Erik DE SMET

BRUSSEL | In de nok van de kathedraal van Sint-Michiël en Sint-Goedele bouwde een koppel slechtvalken een nest en begin april braken vier jonkies uit het ei. De voorbije weken kon het publiek de geheimen van de valken gaan ontdekken, dankzij twee kleine camera's opgesteld op centimeters afstand van het nest. Pendelaars en stedelingen, kenners en dagjesmensen waren vanaf de begane grond in staat om het familiale leven van de slechtvalken in detail te observeren. Mensen houden van dieren, maar is de liefde ook wederzijds?

In het stemhokje staat een televisie

Thee & Televisie

Marcel VAN NIEUWENBORGH

De mensen geloven nog maar in één soort verschijningen: de verschijning op televisie. Aan die uitspraak van mijn goede collega Gaston Durnez heb ik de jongste wel tijd wel vaker moeten denken, nu je bij de komende verkiezingen de keuze hebt tussen Slimste Mensen, omroepsters, omroepjournalisten en actrices uit detectiveseries. Blijkbaar hebben de politieke partijen het geloof in de wervingskracht van hun eigen ideologie enigszins verloren.

Het is bij deze verkiezingen weer al bv wat de klok slaat. Wie niet op een bv stemt, kan op de website van vtm toch nagaan bij welke bv zijn of haar stemgedrag het dichtst aanleunt. Bij dezelfde commerciële zender zal ook de verkiezingsavond worden gepresenteerd door Goedele Liekens. Bij de vrt gaan ze het, luidens een interview met de hoofdredactrice van de Nieuwsdienst, dit keer doen „zonder veel toeters of bellen”. En dat is zonder meer een goede zaak. Als de besparingen bij de openbare omroep dat al hebben opgeleverd, dat we het moeten doen zonder Doe de stemtest, kunnen we van winst spreken.

Wat die bv's op de diverse lijsten betreft, vraag ik me af wie dat in zo'n partij beslist. Wordt dat ingeblazen door spindokters, die zowel in de coulissen van de omroep als op de hoofdkwartieren rondhangen? Dezelfde spindok-

ters die het verschijnsel Bekende Vlaming in het leven hebben geroepen. Ze hebben op de televisie de formule ingang doen vinden dat je de kijker geen voorspelbare dingen mag voorschotelen, anders haakt die af. Je moet het grote publiek voortdurend verrassen, wil je hoge kijkcijfers scoren. Laat dus bij voorkeur iemand optreden die de kijker in dat programma niet verwacht.

Ik kan me voorstellen dat je zo'n toverformule ook aan politieke partijen kunt slijten. Vooral bij de komende, vrij onverwachts georganiseerde verkiezingen. Het is dit keer allemaal vlug moeten gaan. Dat merk je al aan de slogans, waarvan niet eentje beklijft. In werkelijkheid is er maar één gedroomde slagzin die alle partijen in het achterhoofd hebben: „Wash and go!” Brute pech voor die partijen, dat ze ditmaal niet op het gebruikelijke geheugenverlies van de kiezer kunnen rekenen. Waarin de meerderheidspartijen niet zijn geslaagd, en wat de oppositie niet heeft kunnen verhinderen, staat de kiezers nog scherp voor ogen.

Dat gebrek aan tijd vormde ook het geschikte moment voor een aantal Bekende Vlamingen om de sprong te wagen naar het politieke bedrijf. De tijd was rijp om zijn of haar straatwaarde te verzilveren. De meesten hadden duidelijk al eens eerder 'gepraat' en sommigen hadden

zelfs openlijk hun sympathie met een of meer andere politieke formaties laten blijken. Maar nu waren die partijen tot zowat alles bereid.

Ik stel me voor dat het niet prettig is voor andere kandidaten die moeizaam zijn opgeklimmen in de partijrangen, decennialang 'dienstbetoon' hebben verricht, al hun vrije tijd en die van hun gezin opgeofferd. Maar eigenlijk spreekt er ook minachting uit voor de kiezer. Eigenlijk zeggen ze u: „U behoort tot de mensen die genoeg nemen met iemand met een hoge straatwaarde, maar die in de politiek nog alles moet bewijzen.”

Weet u, op de televisie krijgt u meestal slechts de helft van zo'n Bekende Vlaming te zien. Ook al wordt bij de aftiteling de schoenzaak vermeld waar ze hun schoeisel hebben betrokken, de schoenen krijg je zelden te zien. De vraag blijft: wat zal zo iemand na 13 juni het land specifiek bijbrengen?

Jeremy Paxman, de legendarische nieuwsanker van de BBC, beweert in zijn boek *The Political Animal. An Anatomy* dat nog nooit één journalist het tot een waardevol politicus heeft gebracht. Maar misschien ligt dat in Vlaanderen anders dan in Groot-Britannië. Of verstaat men hier iets anders onder het begrip 'waardevol politicus'? Dat zou natuurlijk ook kunnen. 99